

LINS EXTRAÑOS LUMIOSOS

Nas craras noites do verán
cando saloucan os prados,
óllanse luces bermellas
apousadas nos valados.

Con estrelas que baixaron
a darlles bicos ós ríos,
e ficaram na terra
bebendo o fresco resío.

Vermiños de prata murcha
nas soidades escondidos
como prediñas encendidas,
adornando os camiños.

Vagalumes desta Terra,
das pantasma compañeiros,
fostes farolas das meigas
noutros tempos devanceiros.

Vos, vermiños insignificantes
fostes de gran axuda e valor,
alunastes os poemas de Fole,
axudastes no descubrimento de Colón.

E agora nestes tempos,
cando un home inventou a electricidade
foisevos apagando a luz, e para sempre
caistes fundidos na vosa soidade.

Lema: Vagalume